

Συναφώς, το αναιρεσίον επισημάνει, πρώτον, ότι το Πρωτοδικείο υπέπεσε σε πλάνη περί το δίκαιο ερμηνεύοντας κατά γράμμα και εκτός πλαισίου το άρθρο 6β της Σύμβασης των Παρισίων, χωρίς να λάβει υπόψη το πνεύμα της διάταξης αυτής και το πνεύμα της Σύμβασης γενικώς, που, μετά την αναθεώρησή του με την Πράξη της Λισαβόνας, της 31ης Οκτωβρίου 1958, επιβάλλει την επέκταση του συνόλου των διατάξεων περί βιομηχανικών και εμπορικών σημάτων στα σήματα υπηρεσιών, εξαιρουμένων ορισμένων μη εφαρμοστέων εν προκειμένω διατάξεων.

Δεύτερον, το αναιρεσίον ισχυρίζεται ότι ο κοινοτικός νομοθέτης αμφισβητεί ότι πρέπει να γίνεται διάκριση μεταξύ σημάτων προϊόντων και σημάτων υπηρεσιών εφόσον το άρθρο 29 του κανονισμού για το κοινοτικό σήμα, το οποίο μεταφέρει το άρθρο 4Α της Σύμβασης των Παρισίων, περί του δικαιώματος προτεραιότητας, αναφέρει ρητώς τις υπηρεσίες που καλύπτει μια αίτηση καταχώρισης κοινοτικού σήματος.

Τρίτον, το αναιρεσίον επισημαίνει ότι, αντιθέτως προς όσα έκρινε το Πρωτοδικείο με την αναιρεσιβαλλόμενη απόφαση, το άρθρο 16 της Συνθήκης περί του δικαίου των σημάτων, που συνάφθηκε στη Γενεύη στις 27 Οκτωβρίου 1994, πρέπει να ερμηνευθεί υπό την έννοια ότι διευκρινίζει τον τομέα εφαρμογής της Σύμβασης των Παρισίων, χωρίς ωστόσο να τον επεκτείνει σε καταστάσεις, τις οποίες αποκλείει το ισχύον κείμενο της Σύμβασης των Παρισίων.

Τέλος, το αναιρεσίον τονίζει ότι, με πρόσφατη απόφαση, το Δικαστήριο δέχθηκε, τουλάχιστον σιωπηρώς, ότι η Σύμβαση των Παρισίων επιβάλλει ίση μεταχείριση των σημάτων προϊόντων και των σημάτων υπηρεσιών.

(¹) Κανονισμός (ΕΚ) 40/94 του Συμβουλίου, της 20ής Δεκεμβρίου 1993, για το κοινοτικό σήμα (ΕΕ 1994, L 11, σ. 1).

(²) Συλλογή Συνθηκών των Ηνωμένων Εθνών, τόμος 828, υπ' αριθ. 11847, σ. 108.

Αίτηση για την έκδοση προδικαστικής απόφασης, την οποία υπέβαλε το Bundesgerichtshof (Γερμανία) στις 22 Μαΐου 2008 — E. Fritz GmbH κατά Carsten von der Heyden

(Υπόθεση C-215/08)

(2008/C 209/33)

Γλώσσα διαδικασίας: η γερμανική

Αιτούν δικαστήριο

Bundesgerichtshof

Διάδικοι στην υπόθεση της κύριας δίκης

Προσφεύγουσα και Αναιρεσείουσα: E. Fritz GmbH

Καθού: Carsten von der Heyden

Προδικαστικά ερωτήματα

- 1) Έχει την έννοια η διάταξη του άρθρου 1, παράγραφος 1, πρώτη περίοδος, της οδηγίας 85/577/ΕΟΚ του Συμβουλίου, της 20ής Δεκεμβρίου 1985, για την προστασία των καταναλωτών κατά τη σύναψη συμβάσεων εκτός εμπορικού καταστήματος (¹), ότι αυτή καλύπτει την προσχώρηση καταναλωτή σε προσωπική εταιρία, προσωπική εμπορική εταιρία, ένωση ή σωματείο, αν ο πρωταρχικός σκοπός της προσχώρησης δεν έγκειται στο να γίνει ο ενδιαφερόμενος μέλος της εταιρίας, της ενώσεως ή του σωματείου, αλλά —πράγμα το οποίο συχνά συμβαίνει κυρίως κατά τη συμμετοχή σε εταιρία επενδύσεων σε ακίνητα, σταθερού κεφαλαίου— η συμμετοχή υπό την ιδιότητα του μέλους αποτελεί μόνο μια άλλη οδό για την επένδυση κεφαλαίων ή την απόκτηση παροχών, οι οποίες συνήθως αποτελούν αντικείμενο συμβάσεων ανταλλαγής;
- 2) Έχει την έννοια η διάταξη του άρθρου 5, παράγραφος 2, της οδηγίας 85/577/ΕΟΚ του Συμβουλίου, της 20ής Δεκεμβρίου 1985, για την προστασία των καταναλωτών κατά τη σύναψη συμβάσεων εκτός εμπορικού καταστήματος, ότι αυτή απαγορεύει μία κατά το εθνικό (νομολογιακό) δίκαιο έννομη συνέπεια υπό την έννοια του άρθρου 7 της οδηγίας, η οποία αναφέρει ότι μια τέτοια δήλωση προσχώρησης ενός καταναλωτή σε μία εκτός εμπορικού καταστήματος κατάσταση, σε περίπτωση υπαναχώρησης, έχει ως αποτέλεσμα ο υπαναχωρών καταναλωτής να έχει αξίωση κατά της εταιρίας, της ενώσεως ή του σωματείου, υπολογιζόμενη κατά τον χρόνο που η υπαναχώρηση τέθηκε σε ισχύ, για το δικό του εκκαθαριστικό υπόλοιπο, ήτοι για ποσό που αντιστοιχεί στην αξία του εταιρικού του μεριδίου, του μεριδίου του στην ένωση ή το σωματείο κατά τον χρόνο της υπαναχώρησής του, με την (ενδεχομένη) συνέπεια, λόγω της οικονομικής εξέλιξης της εταιρίας, της ενώσεως ή του σωματείου, είτε να του επιστρέφονται λιγότερα από την αξία του κεφαλαίου που ο ίδιος συνεισέφερε ή, έναντι αυτών, να υποχρεούται ακόμη και σε πληρωμές που υπερβαίνουν το ποσό της καταβληθείσας και απολεσθείσας εισφοράς, διότι το εκκαθαριστικό υπόλοιπο είναι αρνητικό;

(¹) ΕΕ L 372, σ. 31.

Προσφυγή της 22ας Μαΐου 2008 — Επιτροπή των Ευρωπαϊκών Κοινοτήτων κατά Ιρλανδίας

(Υπόθεση C-221/08)

(2008/C 209/34)

Γλώσσα διαδικασίας: η αγγλική

Διάδικοι

Προσφεύγουσα: Επιτροπή των Ευρωπαϊκών Κοινοτήτων (εκπρόσωποι: R. Lyal και W. Mölls)

Καθής: Ιρλανδία

Αιτήματα της προσφεύγουσας

Η προσφεύγουσα ζητεί από το Δικαστήριο:

- να αναγνωρίσει ότι η Ιρλανδία, επιβάλλοντας ανώτατη και κατώτατη τιμή λιανικής πώλησης για τα τσιγάρα, παρέβη τις υποχρεώσεις που υπέχει από το άρθρο 9, παράγραφος 1, της οδηγίας 95/59/ΕΚ⁽¹⁾ του Συμβουλίου, της 27 Νοεμβρίου 1995, περί των φόρων, πλην των φόρων κύκλου εργασιών, οι οποίοι επιβαρύνουν την κατανάλωση των επεξεργασμένων καπνών,
- να αναγνωρίσει ότι η Ιρλανδία, παραλείποντας να παράσχει τα αναγκαία στοιχεία σχετικά με την ισχύουσα ιρλανδική νομοθεσία προκειμένου να παράσχει τη δυνατότητα στην Επιτροπή να ασκήσει το καθήκον της όσον αφορά την παρακολούθηση της συμμορφώσεως προς την οδηγία 95/59, παρέβη τις υποχρεώσεις που υπέχει από το άρθρο 10 ΕΚ,
- να καταδικάσει την Ιρλανδία στα δικαστικά έξοδα.

Ισχυρισμοί και κύρια επιχειρήματα

Σύμφωνα με τις κανονιστικές πράξεις 1986 σχετικά με τα προϊόντα καπνού (έλεγχος της διαφήμισης, της χορηγίας και της προώθησης των πωλήσεων) (αριθ. 2) και τις συμφωνίες που συνήφθησαν για την εφαρμογή των κανονιστικών αυτών πράξεων με τους παραγωγούς και εισαγωγείς καπνού, η Ιρλανδία επιβάλλει μια κατώτατη τιμή για τα τσιγάρα η οποία δεν μπορεί να είναι περισσότερο από 3 % κατώτερη της σταθμισμένης μέσης τιμής για τα τσιγάρα της οικείας κατηγορίας. Επιπλέον, στον βαθμό που οι παραγωγοί και εισαγωγείς δεν μπορούν να καθορίσουν τιμές που να είναι ανώτερες κατά περισσότερο από 3 % της σταθμισμένης μέσης τιμής, η Ιρλανδία επιβάλλει επίσης μια ανώτατη τιμή για τα τσιγάρα. Το σύστημα αυτό είναι αντίθετο προς το άρθρο 9, παράγραφος 1, της οδηγίας 95/59, σύμφωνα με το οποίο οι καπνοβιομήχανοι «καθορίζουν ελεύθερα τις ανώτερες τιμές λιανικής πώλησης κάθε προϊόντος».

Σύμφωνα με το άρθρο 10 ΕΚ, τα κράτη μέλη οφείλουν να διευκολύνουν την εκτέλεση της αποστολής της Επιτροπής, συμμορφούμενα ειδικότερα στις αιτήσεις παροχής πληροφοριών που υποβάλλονται στο πλαίσιο διαδικασίας λόγω παραβάσεως. Η Επιτροπή ισχυρίζεται ότι η Ιρλανδία, μη παρέχοντας τα στοιχεία σχετικά με την ισχύουσα ιρλανδική νομοθεσία παρά τις επανειλημμένες αιτήσεις, παρέβη τις υποχρεώσεις που υπέχει από το άρθρο 10 ΕΚ.

⁽¹⁾ ΕΕ L 291, σ. 40.

Προσφυγή της 21ης Μαΐου 2008 — Επιτροπή των Ευρωπαϊκών Κοινοτήτων κατά Βασιλείου του Βελγίου

(Υπόθεση C-222/08)

(2008/C 209/35)

Γλώσσα διαδικασίας: η ολλανδική

Διάδικοι

Προσφεύγουσα: Επιτροπή των Ευρωπαϊκών Κοινοτήτων (εκπρόσωποι: H. van Vliet και A. Nijenhuis)

Καθού: Βασιλείο του Βελγίου

Αιτήματα της προσφεύγουσας

Η προσφεύγουσα ζητεί από το Δικαστήριο:

- να διαπιστώσει ότι το Βασιλείο του Βελγίου με τον τρόπο που μετέφερε στο εθνικό δίκαιο τις διατάξεις σχετικά με τον υπολογισμό του κόστους και τη χρηματοδότηση των υποχρεωμένων παροχής καθολικής υπηρεσίας παρέβη τις υποχρεώσεις που έχει από τα άρθρα 12, παράγραφος 1, και 13, παράγραφος 1, και από το παράρτημα IV, μέρος Α, της οδηγίας 2002/22/ΕΚ·
- να καταδικάσει το Βασιλείο του Βελγίου στα δικαστικά έξοδα.

Ισχυρισμοί και κύρια επιχειρήματα

Η οδηγία 2002/22 έχει, μεταξύ άλλων, ως σκοπό να θεσπιστούν μέτρα για τις περιπτώσεις που δεν καλύπτονται ικανοποιητικά οι ανάγκες των τελικών χρηστών και περιέχει διατάξεις που έχουν ως αντικείμενο να είναι διαθέσιμη η καθολική υπηρεσία. Το άρθρο 12, παράγραφος 1, της οδηγίας ορίζει ότι οι εθνικές κανονιστικές αρχές, όταν κρίνουν ότι η παροχή καθολικής υπηρεσίας ενδέχεται να συστήσει μια αθέμιτη επιβάρυνση για τις επιχειρήσεις που έχουν οριστεί για την παροχή της υπηρεσίας αυτής, υπολογίζουν με τον τρόπο που αναφέρεται από το εν λόγω άρθρο το καθαρό κόστος παροχής της πιο πάνω υπηρεσίας. Το παράρτημα IV, μέρος Α, περιέχει διατάξεις σχετικά με τον υπολογισμό του καθαρού κόστους. Το άρθρο 13, παράγραφος 1, ορίζει ότι, όταν βάσει του κατά το άρθρο 12 υπολογισμού του καθαρού κόστους οι εθνικές κανονιστικές αρχές διαπιστώνουν ότι μια αθέμιτη επιβάρυνση έχει επιβληθεί σε μια επιχείρηση, τα κράτη μέλη μετά από αίτηση μιας καθορισμένης επιχειρήσεως δύνανται να λάβουν την απόφαση να εισαγάγουν έναν μηχανισμό αποζημιώσεως.

Κατά την Επιτροπή, το Βέλγιο δεν μετέφερε σωστά τις διατάξεις των άρθρων 12, παράγραφος 1, και 13, παράγραφος 1, και του παραρτήματος IV, μέρος Α, της οδηγίας. Συγκεκριμένα, η βελγική ρύθμιση δεν προβλέπει εκτίμηση του ζητήματος αν η προσφορά κοινωνικού τιμολογίου στο πλαίσιο ενισχύσεως της καθολικής υπηρεσίας συνιστά αθέμιτη επιβάρυνση των καθορισμένων επιχειρήσεων. Περαιτέρω, η βελγική ρύθμιση δεν ικανοποιεί την επιταγή σχετικά με τον υπολογισμό του καθαρού κόστους, όπως αυτή διατυπώνεται ιδίως στο τελευταίο τμήμα του παραρτήματος IV, μέρος Α, της οδηγίας.

Αίτηση για την έκδοση προδικαστικής αποφάσεως, την οποία υπέβαλε το Verwaltungsgericht Oldenburg (Γερμανία) στις 26 Μαΐου 2008 — Stadt Papenburg κατά Bundesrepublik Deutschland

(Υπόθεση C-226/08)

(2008/C 209/36)

Γλώσσα διαδικασίας: η γερμανική

Αιτούν δικαστήριο

Verwaltungsgericht Oldenburg